

fik den tilstrækkelige Tilgang, og dels at den Tilgang, som Klassen fik, kom til at bestaa af saadanne Personer, der vare i Stand til at udfylde den Tjenesteplicht, som paahviler dem. Justitsministeriet har efterkommet Krigsministeriets Opfordring, men Sæssionerne have svaret, at det har været forbundet med den største Besværighed omkring i Distrikterne at opdrive det dertil kvalificerede fornødne Antal, og de have dog været saa lidet nøieføende med den legemlige Udvikling, hvoraf de til denne Klasse Udtagne vare i Besiddelse, at man hyppigt, naar de afgaves til Uddannelse ved Rytterregimenterne, ikke engang have været i Stand til at afvente den administrativt forefrevne Tid, inden hvilken de maatte stilles for en Kasationskommission, hvormod man med Hensyn til flere af disse Indvilder meget tidligere er kommen til den Overbevisning, at de ikke vare i Stand til fyldestgjørende at passe Tjenesten, eller at i alt Fald deres Vegeme vilde lide derved. Om dette ligger i en urigtig Bedømmelse fra Sæssionens Side, kan jeg ikke udtale mig om; det kan muligvis ogsaa ligge i, at man tager altfor Mange med til Udfyldelse af Hærens Rækker, og at man er altfor omhyggelig for, at Alt, hvad nogenlunde egner sig dertil, kan komme ind som egentlige Kombattanter. — Det ærede Medlem udtalte, at den Artikel, som flere Gange i Dag har været omtalt, efter hvad han nu har erfaret, skulde have et officielt Præg, men jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem har faaet denne Overbevisning. Jeg modsagde det, forsaavidt Præget skulde hentes fra Krigsministeriet, men i Dvrigt har jeg ikke den fjerneste Sde om, hvorfra Artiklen skriver sig. — Naar det ærede Medlem dernæst fremdrog et enkelt Punkt af denne, som omhandler, hvorledes man behandler Premierlieutenanter, tror jeg, at han var fuldstændigt paa Bidspor. Jeg hukker ikke Ordene ganske nøie, men jeg seiler neppe meget, naar jeg siger, at Artiklens Forfatter ikke har havt de Premierlieutenanter for Die,

som faae deres Afsted, fordi de ere udfiktede til egentlig Krigstjeneste; i alt Fald stiller Forholdet for deres Bedkommende sig ganske anderledes end for dem, som uden saadan Grund søge Afsted fra Krigstjenesten. Det samme Hensyn, som jeg har søgt at gjøre gjældende for Underkorporaler, Korporaler, Underofficersklassen og Sekondlieutenanter, bør ogsaa gjøres gjældende for Premierlieutenanters Bedkommende, nemlig, at de ikke skulde kunne gjøres til menige Militærarbeidere, naar de uden egen Skyld blive udfiktede til at gjøre Tjeneste som Kombattanter. Der er for Dvrigt fra Krigsministeriets Side gjort Alt, hvad jeg tror billigt kan forlanges af det, for at lette de Hestepassere, som saaledes extraordinært blive indkaldte udenfor den almindelige Indkaldelsestid, og jeg skal her tillade mig at meddele adskillige Bestemmelser, som ere udgaaede fra Krigsministeriet. Under 19de November 1869 lod Krigsministeriet, udgaa Ordre, hvori fastsattes nærmere Regler for Fordelingen af Hestepassere. I denne Ordre er der tillige givet følgende Bestemmelser: „Hestepassere, der møde efter befalet Tid eller som Erstalning for Udeblevne, Kaserede eller Døde, forblive ved vedkommende Rytterregiment indtil 2 Maaneder efter Mødedagen, for at uddannes indtil 10de Januar ved Regimentskolen, fra 11te Januar ved en af Linieeskadrouerne“. Dette er sket, for at disse Mænd kunde blive saa hurtigt uddannede som muligt, uagtet denne hurtige Uddannelse ved Rytterregimenterne af Hestepassere gjør ikke saa lidt Afbræk i Tjenestegangen, der lægger et usforholdsmæssigt Beslag paa Befalingsmændenes Tid. Det hedder endvidere: „Medens som Følge heraf de til 2den Gruppe henførte Hestepassere, der ere mødte efter den 1ste November, ikke skulde afgaa eller overgaa som Duede til den Afdeling, som de ved den af Generalkommandoen foretagne Fordeling ere tildelte, forinden de have været 2 Maaneder under Uddannelse efter Mødedagen, vil der dog ikke kunne holdes